

Visitationsstämma den 12 september 2021 med anledning av biskopsvisitation i Mölndals pastorat

Nåd och frid ifrån Gud, vår fader, och vår Herre, Jesus Kristus!

Det ingår i en biskops uppdrag att viga, visitera, uppsöka, rådslå, lyssna och besluta i syfte att stärka Guds folk.

Till Kållereds, Stensjöns och Fässbergs församlingar, som tillsammans utgör Mölndals pastorat, kom nu turen att bli visiterade den 9 september i år.

Biskop Susanne mötte då anställda, förtroendevalda och lekmän för föredrag, samtal och mässfirande.

Med biskopen följde denna dag stiftsdiakon Helena Jonsson och kontraktsprost Mattias Algotson.

Inom ramen för visitationen mötte kontraktsprosten även arbetslagen och församlingsråden den 1 september och har haft uppdraget att nedteckna de samlade intrycken från de båda dagarna i denna visitationsstämma.

I förberedelserna till visitationen har stiftets personal även fått insyn i pastoratets förvaltning.

Biskopen valde tidigt att sammanfatta sitt biskopsuppdrag med orden uppmuntra och utmana. Följande framställning följer därför det mönstret.

Biskopens valspråk ”Vår Gud bär sår” påminner bland annat om att vi inte snickrar vår egen tro utan knyter an till något som är större.

Likaså påminner en biskopsvisitation om att vi tillhör den Evangeliskt Lutherska kyrkan i Sverige, som ingår i den protestantiska kyrkofamiljen, som i sin tur ingår i den världsvida kristna kyrkan som har en enda Herre.

I er del av denna enda kyrka gläds Biskopen åt att församlingarna trots stora skillnader inte minst i storlek samverkar fint inom ramen för pastoratet.

Det märks såväl i samtalen vi fört med församlingsråden och kyrkorådet och i samtalen med de olika yrkeskategorierna.

Såväl stödpersonal som präster, diakoner, pedagoger och musiker ger uttryck för att man har ett gott stöd i varandra.

Extra tydligt har det kanske blivit i konfirmandteamet och i det diakonala teamet som möjliggör ett både ömsint och professionellt bemötande av det uppväxande släktet och de nödlidande omkring oss.

Och det är tydligt att vi behöver arbeta tillsammans för att klara av utmaningarna.

Den psykiska ohälsan bland tonåringar är stor och i vårt välfärdssamhälles sprickor är det många som faller igenom.

Vi har fått lära oss att fler än 100 hushåll per vecka är beroende av matutdelningen i Fässbergs församlingshem och vi har med glädje och stolthet över vad kyrkan förmår skådat den långa raden av inköpta kylskåp och hört om alla ideella som beredvilligt ställer upp och tillsammans med kyrkans personal gör verklig skillnad i människors liv.

Sjukhuskyrkans personal, som under pandemin har gjort heroiska insatser för såväl patienter och anhöriga som personal, vittnar också om vikten av att vara tillhörig det större sammanhanget som församlingen ger, om att få utgå från altaret och att i förbönens form få bära nöden tillbaka dit.

Och på det viset gestalta det vi alla är kallade till; bön och arbete för att världen skall leva.

Biskopen gläds åt att försäljningen av församlingshemmet i Kålleröd och inflyttningen i Matildasalen fallit väl ut och i dag fungerar som en naturlig mötesplats för gemenskap, samtal, andakt och kanske så småningom även mässfirande i centrum av samhället.

Biskopen gläds åt att många av pastoratets kyrkor under pandemin har fungerat som naturliga mötesplatser dit människor har sökt sig för att tända ljus, vara stilla, mötas på avstånd eller varför inte ta del av någon av de menykonserter som erbjudits.

Över huvud taget finns anledning att glädas åt och uppmuntra församlingarnas envisa fasthållande vid att vara kyrka trots pågående pandemi, att inte ge upp engagemanget och intresset av att samla människor på det sätt som stått till buds.

Med digitala körövningar och streamade gudstjänster, med lunchandakter för åttagrupper, med förlängt mässfirande för att göra nattvarden tillgänglig för många, med drive-in-mässor med ljudet rakt in i bilstereon, med barnsamlingar som växt för att många andra sammanhang stängdes ner, med telefonlistor och rundringning till dem som inte vågat sig ut, med ideliga anpassningar och förändringar för att möta de skiftande restriktionerna, med trötta, men glada och enträgna medarbetare som strävat på för att fullgöra församlingens uppdrag att församla människorna kring Kristus.

Att tänka nytt, ändra och utveckla tycks vara en framgångsrik del av pastoratets idé och vi kan glädjande notera att pastoratets ledord; *angelägen, modig och närvarande* har accentuerats under pandemin

Vidare noteras glädjande att Svenska kyrkan i Mölndal är en stor och viktig del i Mölndals stad, bland annat som den enskilt största kulturbäraren, kulturproducenten, men också som en organisation som samlar många människor.

Det blev tydligt inte minst i mötet med Mölndals tidning, vars chefredaktör skildrade bristen på identitet i Mölndal och vikten av att på olika sätt verka för samhörighet på orten.

Glädjande var också att höra Kyrkorådets ordförande sammanfatta läget i pastoratet.

Det vittnar om en stor medvetenhet hos de förtroendevalda, om lyhördhet och framåtanda.

Något vi också anade i mötet med församlingsråden, och uppmuntran i det avseendet blir att fortsätta lägga örat till marken, fortsatt vara vakna för samhällets förändringar och hur ni som kyrka i Mölndal skall svara upp mot dessa.

Det saknas ju nämligen inte utmaningar framåt.

Med ett nu sjunkande medlemstal och därmed mindre intäkter via kyrkoavgiften ställs allt större krav på framsynthet och mod att prioritera.

Vi förstod att ni redan umgås med tankar på hur ni i framtiden skall finnas närvarande i kraft av lokaler och verksamheter.

Det är ett stort och viktigt arbete att dryfta dessa frågor och ett än viktigare att våga ta beslut och komma vidare.

Vi noterar att ni i pastoratet är väl skickade att härbärgera olikheter, i församlingsstorlek, med skilda förutsättningar i hur människor relaterar till era lokaler, i hur ni vill och kan gestalta gudstjänstlivet, i den socioekonomiska sammansättningen etc.

I grunden är dessa olikheter en rikedom som hjälper er att vara öppna, toleranta och vidsynta. En utmaning är att fundera över vad i varje församlings särart, vad i det lokala uttrycket som behöver bevaras och utvecklas för att vara en levande församling på orten och vad som kan samordnas och ske pastoratsövergripande.

Att bevara och finslipa balansen mellan helheten och delarna är en utmaning.

Diakonin har stått inför stora utmaningar och har fungerat väl.

Biskopen gläds åt att det diakonala teamet har fått bra förutsättningar av ledningen och att kompetensen hos diakonerna har tagits i bruk.

Vi hör också att nöden är fortsatt stor och inte egentligen ser ut att avta.

En utmaning framåt är därför att fundera över hur de nya arbetsuppgifter som lagts till skall utföras när de gamla åter pockar på - i takt med att restriktionerna lättar och all verksamhet som har stått på paus kan starta igen.

Över huvud taget noteras att många yrkeskategorier signalerar en känsla av resursbrist i relation till förväntningarna, både de egna och andras, inom skilda områden.

Det är en utmaning som arbetare att i detta inte bli missmodig.

Det är en utmaning för ledningen att i relation till upplevd eller verklig resursbrist vara lyhörd och klok och det är en utmaning att försöka hålla i medvetande framför allt det som görs och inte det som inte görs.

Gläd er och var stolta över allt fantastiskt ni åstadkommer och försök att inte gräma er över det som ni inte mäktar med eller det som det saknas resurser att utföra.

Lättare sagt än gjort, javisst, men viktigt att hålla i sinnet för att bevara glädjen i tjänsten.

Och med det sagt återstår likafullt att fundera över utmaningar som; hur kommer ni i kontakt med alla de människor som inte söker sig till församlingarnas verksamheter?

Här finns församlingsblad, hemsida, pizzaugn på torget och sociala medier.

Finns det fler sätt?

Hur uppfyller ni lärandeansvaret för alla dem som döps och hur uppmuntrar ni fler av era församlingsmedlemmar att bära fram sina barn till dopet?

Hur får ni människor i alla åldrar att knyta an till den gudstjänstfirande gemenskapen?

Hur arbetar ni vidare med kommunikationen så att den på träffsäkrast möjliga sätt når dem ni önskar nå?

Vilka befintliga arbetssätt behöver vidareutvecklas, vilka behöver upphöra och vilka nya sätt att arbeta står till buds?

Sen det stora och viktiga arbetet som gjordes i samband med flyktingsituationen 2015 noteras att församlingarna har ett grundmurat förtroende i samhället och dess ledning.

När man nu valt att svara an på fattigdomens utmaningar och organisera mathjälp förstärks detta förtroende för kyrkan ytterligare.

En utmaning i detta är att samtidigt som man hjälper den nödlidande rapportera om situationen så att media, politikerna och folket får upp ögonen för hur det står till.

Att kön varje vecka ringlar sig lång till kyrkans matutdelning är bland allt annat också en kraftig signal om att det välfärdssamhälle vi trodde fanns för alla har allvarliga brister.

Och om det i sig vittnar om ett samhälle som ni inte vill ha så behöver ni som kyrka berätta tydligt och detaljerat om det för att åstadkomma en förändring.

Kristen tro är ingen filosofisk idé, det är ett liv som måste levas och gestaltas av människor som kommer samman till bön och gudstjänst, till undervisning och lovsång och till att sändas ut i diakoni och mission.

Det är därför glädjande att notera och lätt att uppmuntra livet som pulserar i Kållereds, Stensjöns och Fässbergs församlingar.

Det är en oerhört omfattande och vacker mosaik som bildas om man lägger ut allt som sker i era församlingar framför sig.

Fortsätt så!

Ta vara på kraften som finns i det lokala engagemanget, i de enskilda lärjungarnas längtan och gåvor.

Fortsätt att glädjas åt varandra och församlingarnas olikheter och skilda möjligheter att vara kyrka i sitt sammanhang på sina villkor.

Och gläd er åt kraften som finns i att arbeta tillsammans i Mölndals pastorat.

Till syvende och sist står vi här som pojken med fiskarna och bröden och ber att Jesus skall använda det vi har, till glädje och välsignelse för såväl givare som mottagare.

Så föds i oss lovsångens ton

*Och, som en av era fantastiska musiker påminde oss genom att citera psalm 702,
om sången nån gång skulle tystna eller störas av oro och strid.*

Herre öppna på nytt mina ögon så jag ser att hos dig är min frid.

Jag vill göra mitt liv till en lovsång till dig, där var ton skall en hyllning till dig bära.

Och i dagar av glädje och dagar av sorg vill jag leva var dag till din ära.

För övrigt ber jag att få instämma i aposteln Paulus ord till församlingen i Filippi:

*Jag är övertygad om att han som har börjat **ett gott verk** hos er också skall fullborda det till Kristi Jesu dag. (Fil 1:6)*

Amen.

Mölndal 2021-09-12

Mattias Algotson

Prost i Mölndal och Partille kontrakt